

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC-GIẢ : J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

Đuệ-la đứng riêng một mình đương khi các nhơn-viên trò-chuyện thì-thăm, lao-xao vì họ đã hết hoàng-bồn. Chẳng không thể chịu cơn mất của Lô-huệ ngộ mình. Chẳng phải làm gì? Nếu người ta tìm được mảnh giấy trong ngăn kéo của bạn chàng, thì chàng có nên xưng tội mình để bình-vực kẻ vô-tội chăng?

Tâm-trí chàng nóng như lửa, và cái trời riết chàng càng lâu càng khó gỡ. Mỗi phút lâu bằng một ngày. Đuệ-la có li-vọng mãi và rớt lại, chàng in trí rằng sẽ chẳng có ai rõ tội bức vẽ phác giấu rất kỹ dưới nhiều tờ giấy khác.

Ông Minh-sơn đi khỏi gần một giờ mới trở lại. Mặt ông nghiêm-nghị, nhưng chẳng có dấu-hiệu nào bày-tỏ ý-tưởng ông. Ông chỉ nói rằng:

—Thưa các ông, các ông có thể trở vào buồng giấy làm việc.

Nhưng giọng ông nói làm cho các nhơn-viên bất sợ. Họ thông-thả đi qua mặt ông và người lính kìn vẫn đứng bên cửa. Lô-huệ Vinh-tân đi sau cùng. Viên đốc-công vỗ vai chàng mà rằng:

— Ông Vinh-tân ơi! Tôi muốn nói chuyện với ông. Xin ông đi với tôi.

— Thưa ông, vâng.

Chàng thiếu-niên đáp tạ-làng, nhưng chàng kinh-ngạc lắm. Chàng chẳng để bão-tổ thù-thách hồng nổi lên. Vẫn nghiêm-nghị và làm thinh, ông Minh-sơn dẫn chàng vào buồng giấy riêng của mình rồi khóa cửa lại. Đoạn, xảy lại phía chàng, ông lang-lạng một lúc khiến chàng sợ-hãi; ông nói rằng:

— Ông Vinh-tân, tôi dẫn ông đến đây tức là tôi chịu một trách-nhiệm mà tôi hầu như không đáng chịu. Theo đúng luật, thì tôi phải lập-tức dẫn ông

đến trước mặt ông Lâm-bà và để ông ấy xử-tri vấn-đề này, vì ông ấy vẫn chờ-đợi kết-quả của cuộc điều-tra. Nhưng tôi muốn cho ông dịp-tiện nói chuyện riêng để bình-vực mình và để bày-tỏ duyên-cớ vì đâu, nếu ông rõ thế bày-tỏ. Ông được đối-đãi khoan-hồng như vậy vì bấy lâu tôi vẫn tin ông là người chơn-thực, thanh-liêm.

Lô-huệ nhìn ông Minh-sơn; mỗi nét trên bộ mặt lương-thiện của chàng tỏ ra chàng kinh-ngạc lắm. Nhưng trong cặp mắt chàng chấp-chôn một mối sợ mơ-màng và còn ngấm-ngấm rằng có việc gì bí-mật xảy ra. Viên đốc-công móc túi lấy một mảnh giấy, đưa cho Lô-huệ mà rằng:

— Chúng tôi tìm được bức vẽ phác này trong ngăn kéo của ông. Chính là tờ phác lại một kiểu-mẫu giao cho ông làm bữa nay.

Mặt Lô-huệ đỏ bừng. Chàng không cần xem-xét bức vẽ phác. Chàng đã hay trước ai làm việc ấy. Chàng không biết lại sao bức vẽ ấy lại ở trong ngăn kéo chàng, nhưng chắc Đuệ-la đáng phải chịu trách-nhiệm về cả việc này.

Nhìn chàng bằng cặp mắt dò xét, viên đốc-công nói thêm:

— Nếu ông có điều gì muốn nói, thì tôi sẽ vui lòng nghe. Tôi xin nhắc lại rằng tôi chỉ muốn cho ông dịp-tôi chữa mình, nên đã dẫn ông đến đây trước khi việc này ra ngoài quyền-lạm tôi.

Tâm-lí làm việc mau-chóng biết bao trong những trường-hợp nghiêm-trọng, tức là những trường-hợp sẽ như định cả một cuộc đời! Lô-huệ Vinh-tân thường hơi khó dùng ý-tưởng mà ráp lại những việc có quan-hệ với nhau, nhưng bấy giờ chỉ trong mấy giây đồng-hồ, chàng xét thấu được cả linh-hiện.

Như một luồng chớp nhoáng trong tâm-trí, chàng nhớ lại nào cuộc chuyện-trò của mình với Ê-mi-li mấy bữa trước, nào lời cô tuyên-bổ rằng nếu Duệ-la sa-ngã về phần đạo-dức thì cả gia-quyển cô sẽ đau lòng khôn xiết, nào lời mình đã hứa với cô. Chàng thấy nhà bà Vệ-nỗ-Linh, là nơi mình hằng được đón-tiếp thân-ái dường bao và hưởng được những thời-khắc vui-sướng dường bao! Chàng thấy nhà đó bị tội-lỗi của Duệ-la gìm xuống biển tuyệt-vọng. Duệ-la sẽ làm cho cả gia-quyển mình phải hồ-thẹn lây. Người sẽ hồ-thẹn hơn hết chính là cô Ê-mi-li Vệ-nỗ-Linh mà chàng thương-mến. Có-tích này mạnh hơn mọi có-tích khác.

Cất giọng quã-quyết, ông Minh-sơn hỏi rằng:

— Này! Ông không bày-tỏ duyên-cớ gì để bình-vực lấy mình sao?

Trong giây-lát có một cơn chiến-dấu hăng-hai, dữ-dội, đến nỗi mồ-hôi lấp-lánh trên trán Lô-huệ Vinh-tàn. Rốt lại, chàng cúi đầu đáp rằng:

— Thưa ông, tôi không có duyên-cớ nào hết.

Ồi! Lòng chàng cao-thượng và can-đảm thay!

CHƯƠNG THỨ MƯỜI

Nỗi oan khôn giải

BON nhơn-viên không thấy thiếu Lô-huệ ngay lúc trở về buồng giấy. Dẫu một hồi sau có kẻ nhắc đến, nhưng cũng chẳng ai có vẻ lấy thế làm quan-trọng. Họ tưởng chàng bị sai đi làm việc chi đó theo như thói thường. Chẳng một ai hơi có ý nghi-ngờ rằng «lão Vinh-tàn rất mực nhơn-lành» — biệt-hiệu họ tặng chàng — dính-dáng đến việc xấu-hổ mà người ta mới bày-tỏ cho họ biết. (Còn tiếp)